

УДК 821.161.2-312.9(082)
К66

Серія «Корчма»

Усі права застережені

Жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати, завантажувати в пошукову систему або передавати в будь-якій формі й будь-яким способом (електронним, механічним, фотокопіювання, запису та ін.) без попереднього письмового дозволу ТОВ «Видавництво «РАНОК»»

Дизайнер *Белаква*

К66 Корчма на перехресті світів / В. А. Балацька, А. С. Гетманська, Яскр та ін. — Харків : Вид-во «Ранок», 2024. — 368 с. — (Серія «Корчма»). ISBN 978-617-09-8722-8

Збірка української фантастики для молоді, справжній роман в оповіданнях, який ламає четверту стіну!

Є на світі Корчма, куди люди та істоти з різних світів і часів потрапляють, аби розповісти свої історії.

Але що, як новим Корчмарем стане звичайний український парубок? Ні, нічого такого, заклад встоїть і навіть не перестане функціонувати. А от місцевий сервіс помітно покращиться: тепер до послуг гостей і корчмарські вуха, охочі до цікавих історій, і на додачу неочікувані корчмарські поради щодо вирішення їхніх проблем.

Новенькому ж Корчмареві доведеться не тільки давати раду місцевій кавомашині, а й розбиратися з природою місяця, частиною якого він став. А ще з'ясувати, ким був його попередник на посаді та чому пішов поспіхом, навіть не передавши справи, і до чого тут сучасна Україна.

УДК 821.161.2-312.9(082)

© Балацька В. А., Гетманська А. С., Яскр, Морок Елл, Панасюк С. Д., Пекур К. О., Макс Пшебильський, Юлес Скела, Інна Тукалевська, Томашева К. В., Штепура В. Г., текст, 2024

© Коломієць В. С., ілюстрація на обкладинці, 2024

© Яцушек К. В., лєтеринг на обкладинці, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

ISBN 978-617-09-8722-8

КСЕНІЯ ТОМАШЕВА

КОРЧМА-ЯК-ТАМ-ІІ

За столиком сиділи двоє: надзвичайно серйозна дівчинка років тринадцяти й чоловік.

— То ви допоможете? — з надією в голосі перепитала дівчинка. — Я заплачу. Ось. Найдорожче, що в мене є. Це татусева. У нього була, коли...

Дівчинка підсунула до співрозмовника десятигривневу монетку. Сріблясте кружальце було зім'яте: то слід від кулі, що влучила майже точно в лоба Мазепі.

— Оплату прийнято, — кивнув їй співрозмовник. — Тобі час іти. Але послуга за послугу. Це занеси зараз, а це — за місяць надішли. Адреси там написані, — він простягнув дівчинці два листи.

Юджин жодним чином не вважав себе людиною, яка потрапляє в цікаві історії.

Так, він доволі регулярно, так би мовити, влипав. Але ті всі халепи були далекими від того, щоби перетворитися на захопливі пригоди, про які не соромно друзям розповісти. Ні, то все були побутові прикrostі — не халепи, а так, халепоньки, навіть розповідати нічого. Час від часу, викладаючи залишки зарплатні за черговий томик фантастики, хлопець ловив себе на думці, що, обери він письменницьку кар'єру, йому навіть нічим було б надихнутися.

Власне, ця халепа теж починалася за звичною схемою. Телефон, який за дуже смачну ціну він придбав на Кардачах, раптом виявився краденим, отож довелося повертати його власнику. А замість того щоби радіти економії на «вдалій» покупці — доводити, що Юджин цей девайс не поцупив. Заощадив? Так. Та зостався

без мобільного зв'язку. Ще й без грошей, щоби хоча б викупити свій старий китайфон.

Звісно, Юджин пропустив дзвінок з вимогою вийти на кілька годин раніше на роботу в переддень восьмого березня. З'явився на зміну, як завжди, о другій і потім пів дня виправдовувався. В історію з телефоном колеги не повірили, аргументуючи свою недовіру тим, що вони вищої думки щодо Юджинової довірливості. Пані Марини в кав'ярні вже не було, тож відбувся легким переляком: начальниця терпіти не могла, коли підлеглі не з'являлися за першим свистком на робочому місці. Навіть повітряні тривоги не вважала достатнім виправданням. А тут, за свідченнями колег, пішла аж занадто розлючена, так і не дочекавшись баристи.

Але зарано Юджин зрадів, що пронесло.

— Євгене, як давно ви в нас працюєте? — пані Марина пригубила каву й відсунула стильну філіжанку, заплямовану помадомою відтинку «рожевий нюд». Сьогодні начальниця з макіяжем вочевидь перестаралася — мабуть, на честь «жіночого свята».

— Та давненько, — протягнув Юджин.

Дивне запитання. Нова власниця кав'ярні, щойно всіх зібрали для врочистого знайомства, повідомила, що знає про працівників усе. Від дати прийняття на роботу й до кількості запізньєнь за останні пів року.

— А ви як вважаєте: чи адекватно ми оцінюємо вашу роботу? — примружилася вона.

Такого запитання хлопець не очікував. Ну він знав, що нове керівництво проводить із цінними співробітниками Розмови... Від початку каденції пані Марини в кав'ярні тривав двіж під кодовою назвою «оптимізація». Когось підвищили, комусь дали зміну в інший час... Полінці он премію виписали. А баба Валька вже другий тиждень проводить серед колег і відвідувачів майстер-клас із художньої української лайки. Воює з «бісовою машинкою» — електричним підлоготером, що його нова менеджерка придбала

під гаслом тієї самої оптимізації. У поміч підлоготеру пані Марина ще й генератор замовила, і Юджин з острахом чекав на прибуття того: у суто жіночому колективі місія із заведення цієї, воістину «бісової», машини паде на його крихкі чоловічі плечі. Добре, що хоч блекаути позаду, відключень давно вже немає.

До наступної зими Юджин не загадував. Може статися, що російський воєнний корабель нарешті дійде туди, куди його послали, і в генераторі потреби не з'явиться. А може, Каховську греблю загарбники підірвуть чи навіть ЗАЕС, і всім буде не до походів по кав'ярнях. Хоча Юджин підозрював, що від зустрічі з улюбленим кавусиком українців не здатне втримати ніщо: ні карантин, ані війна.

— Прийом, прийом, — пані Марина нетерпляче поклацала наманікюреними пальцями у хлопця перед обличчям.

Юджин аж ніяк не вважав себе особливо цінним співробітником. Так, баристою у «Старому коті» він працював відтоді, як кіт, на честь якого назвали кав'ярню, був іще кошеням, як і сам хлопець. Тобто Юджин був не кошенятком, а зеленим студентом, та це байдуже. Звісно, він чудово розумів, що тримається на роботі, бо відвертих косяків не припускається і від незручних змін не відмовляється. Ну й ще трішки тому, що всі настільки звиклися з присутністю його русявого чуба біля кавомашини, що почали вважати самого парубка чи то частиною інтер'єру, чи то місцевим талісманом.

— Нарікань не маю, — обережно відповів він менеджерці, яка уважно дивилася в очікуванні відповіді.

— Це добре, що ви їх не маєте...

У грудях тьохнуло. Цей наголос на «ви»...

— Але я, на жаль, не можу сказати того ж про себе. Що, на вашу думку, ви мені щойно налили?

— Е-е-е... капучино? — для певності хлопець узяв заплямовану помадомою філіжанку й відсърбнув. Кава як кава. З молоком.

— От бачите, Євгене, — пані Марина похитала головою. — Ви навіть самі в цьому не впевнені. Це не капучино. Це перегрітий лате. Але ж ми стильний заклад! Як, на вашу думку, ми маємо підтримувати репутацію модного молодіжного місця, коли наш

бариста навіть не розуміє різницю між капучино й лате? А що ви робитимете, якщо хтось мокачино замовить?

— Гугллитиму? — спробував віджартуватися Юджин.

Менеджерка жарт не оцінила.

— Не, ну реально, а що я ще можу зробити? У нас шоколад тиждень тому скінчився. Та й у якому місці ми модний молодіжний заклад, коли здебільшого обслуговуємо місцевих старожиливі, які, дивлячись на термінал оплати карткою, сіпаються перехреститися?

— Гуглити — це гарна ідея. Це краще, ніж заохочувати пенсіонерів грузити навколишніх спогадами. Якби ви так і робили, то й контингент у нас помолодшав би. Та й капучино... е-е-е... покапучинішав би. На жаль, від завтра вам доведеться гуглити вакансії. Утім, *це* ви знаєте, як робити. Пане Євгене, вимушена повідомити, що вас звільнено.

— Але ж, Марино Станіславівно! — Ой, не треба було цього говорити.

Якщо й існував примарний шанс, що менеджерку вдасться вмовити на випробувальний термін і підвищення кваліфікації, то Юджин щойно забив цвях у труну цієї надії. Як він міг бути настільки йолопом, щоб забути, як пані Марина ненавидить, коли її кличуть по батькові? Дивна фантазія, що відсутність «дорослої» приставки до імені зробить начальницю на кілька років молодшою.

«Коротко опишіть ваші сильні сторони та/або наведіть рекомендації з попередніх місць роботи».

Юджин завис із занесеним над клавіатурою пальцем. І хто ці довбані шаблони для резюме вигадує?

Рекомендації йому світили хіба від баби Вальки, та й ті в її фірмовому стилі: «Хоч Генік у нас і не поміч, а неміч, але людина він хороша, серце має добре...». Пані Марина навряд чи погодиться і пару добрих слів за нього замовити — чимось хлопець дуже не догодив їй. Чим саме, він так і не зрозумів. Ніби й не було аж якихось таких підстав для конфлікту, звільнила та й годі.

Та коли Юджин забирав документи й останню зарплатню, у нього склалося враження, буцім менеджерка боялася, що він почне розмахувати юристом, якого, наче ілюзіоніст, витягне з внутрішньої кишені, та якимось дивовижним чином залишить робоче місце за собою. Здається, вона навіть полегшено зітхнула, коли за хлопцем зачинилися двері.

Отже, на рекомендації надії немає, доведеться вигадувати якісь «сильні сторони». Вони щось геть не вигадувалися. Бариста з нього ніякий, у цьому його колишня роботодавиця мала рацію. Налаштувати кавоварку так, щоби пристрій видавав щось віддалено схоже на нормальну каву (наскільки це взагалі було можливо), Юджин міг. Але всі ті візеруночки на молочній пінці — це вже мистецтво поза межами його розуміння. Та й коктейлі крутити, як справжній фокусник, він не вмів. Чим таким іще людина його професії здивувати може?

Хіба оригінальністю.

«Вмію слухати», — старанно набрав одним пальцем, сподіваючись, що опис вийшов не занадто коротким.

«Дядьку, я тобі весь день дзвоню, наче в рельсу».

«Чого трубу не береш?»

«Ми у Васька на хаті завтра на всеношну, ти з нами?» — месенджер наполегливо блимав повідомленнями від приятеля.

«По скільки скидаємося?» — вибратися в люди було непоганою ідеєю, але непокоїла ціна питання. Фінанси, без своєчасного підживлення у вигляді звичної платні, танули на очах.

«П'ять сотень, на сушню і пивас. Бухати не будемо, бо Васькова дружина з малим за два дні з Польщі вертаються».

«Я подумаю».

Юджин уже третій тиждень перебував у пошуках. Але чи то його резюме, с'як-так утиснуте в поцуплений з інету «канонічний» односторінковий шаблон, не справляло враження на потенційних роботодавців, чи то порозкидав він його не на ті сайти, де

управителі кав'ярень персонал шукають... Єдина пропозиція, яку хлопець за весь час отримав, вигляд мала дивний, щоби не сказати — підозрілий.

Лист надійшов учора. Якщо точніше, то його підсунули під двері замість того, щоби вкинути в поштову скриньку в під'їзді. І не ліньки було поштареві пертися на сьомий поверх. Спосіб доставлення листа не додавав надійності вмісту того. Але вибору не було.

«Ваші вміння нам імпонують. Є вакансія на заміну. Початок 4 травня о 16:00» — і далі значилася адреса, за якою вочевидь і був розміщений заклад.

Ані номера телефону, ані мейлу, щоби уточнити подробиці вакансії. Але навіть якщо це разовий вихід на зміну, гріх не скористатися нагодою поповнити гаманець. Зависнути з друзями хотілося, а в умовах бюджетної невизначеності економити доводилося кожну копійчину. Хтозна, коли вдасться роботу знайти, а за орендовану квартиру платити треба щомісяця. Та й волонтерам закинути хоч пару сотень не завадить.

Звернувши зі Золототорітської під арку, Юджин на мить упіймав себе на думці, що провалився в часі. Замість сучасного Києва у весняних довгих тінях по той бік арки причаїлися пошарпані гаражі й триповерхівки з минулого століття. Навіть очі потер. Що цікаво: цей простий жест допоміг скинути ману.

Місцевість виявилася знайомою і небезлюдною. За столиками кав'ярні у «дворі з воронами» тусила весела компанія, з бургерної розвівалися зваблivi аромати. Юджин звирився з папірцем. Назва закладу, що його запросив, ані з «Каштаном», ані з бургерами нічого спільного не має, та й літера біля дев'ятки в адресі якась дивна. Юджин не пригадував, щоби у центрі Києва були будинки з буквеним найменуванням «К».

Літера «К» таки знайшлася. Вона примостилася рівнесенько між літерами «А» й «Б». Ніби виправдовуючи логіку, що ховалася за дивакуватою нумерацією, будівля мала вигляд чужорідної

вставки — наскільки це взагалі можливо в місці з настільки хаотичною архітектурою. Невеличка, одноповерхова, із жовтим дерев'яним фасадом, вона втулилася між глухою стіною з воронячим стритартом і сусідньою двоповерхівкою, усім своїм виглядом промовляючи: «Посуньтеся!». Вивіска над синіми дверима лаконічно повідомляла: «Корчма».

Юджин знову зазирнув у папірець. У тому йшлося про «Корчму на роздоріжжі», але хлопець вирішив не прискіпуватися до деталей — і так майже спізнився. Навряд чи в цій дірі є ще один заклад зі словом «корчма» в назві та літерою «К» в адресі.

Інтер'єр «Корчми» був ретельно витриманий у стилі «все намішано». Такого безсистемного, принаймні на перший погляд, звалища мотлоху незрозумілого походження, який назвали місцевим декором, Юджин іще ніколи не бачив наживо. Хіба на фоточках у дусі «вітальня самашедшої бабці» чи іграх жанру «знайди предмет». Приголомшений цим нагромадженням усякої всячини, хлопець завмер на порозі, роззявивши рота.

«Корчма» вочевидь претендувала на космополітизм дизайну: тут тобі й «стіна слави», як у типових американських барах, і куточок а-ля Прованс, складений з купи різномасних дверей. Двері були приставлені до стін, підвішені до стелі, покладені замість стільниць... Усю цю дверну вакханалію прикрашали зворушливі букетики з китиць лаванди й висушених квітів, розставлені у відерцях у найнесподіваніших місцях. Біля шинквасу примостилася справжнісінька телефонна будка з вінтажним телефоном-автоматом. А от кавоварка та барне обладнання мали надсучасний вигляд. Що дивним чином гармоніювало з допотопною радіолою в кутку й рештою інтер'єрного хаосу.

— Агов, є тут хто? — за шинквасом було порожньо, і хлопець роззирнувся в пошуках відповідальної особи чи бодай хоч когось із персоналу.

— Самообслуговування, — донісся тихий сміх з-за столика біля шинквасу.